

Portret dedicat doamnei X... Y... Z...

Vasile Alecsandri

Superbă, maiestasă, te simți că ești regină,
Căci fruntea-ți se înalță când lumea se înclină,
Și imnul omenirii, un imn de adorare,
Ajunge până la tine în slabă suspinare.

Ai ochi ca doi luceferi din aspra miază-noapte,
Ce îngheață de departe a inimilor șoapte.
Privirea ta măreață de-abia se rătăcește
Pe turma îngenunchiată ce 'n taină te slăvește.

Chiar soarele fierbinte, de-ar vrea cu fericire
Să-și schimbe nemurirea pe-o viață de iubire,
Ar stinge-a sale raze pe inima-ți de gheață,
Și lumea tristă-ar zace sub o eternă ceață.

Nici o mândrie mare nu întrece a ta mândrire!
Nici spada nu întrece cumplita-ți nesimțire!
Nici marmura cioplită albimea ta nu întrece...
Ca luna 'n miezul iernii frumoasă ești și... rece!